

MAX MIKKEL

och slottets hemlighet

OLOV SVEDELID

SAGA
EGMONT

MAX MIKKEL

och slottets hemlighet

OLOV SVEDELID

Olov Svedelid

Max Mikkel och slottets hemlighet

SAGA Egmont

Max Mikkel och slottets hemlighet

Omslagsfoto: Shutterstock

Copyright © 2002, 2020 Olov Svedelid och SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726411928

1. E-boksutgåva, 2020

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

1

Flera av Max klasskamrater tyckte att Kalmar slott var en dystert byggnad. Nästan skrämmande. Ett urgammalt och väldigt slott som låg på en holme för sig själv. De tyckte att det såg ut att ruva på hemska hemligheter.

Max däremot tyckte att slottet var fantastiskt och det berodde inte bara på att han bodde där. Hans pappa Manne var extra vaktmästare på slottet och hans mamma Märta var extra städerska. De ville att han skulle kalla dem vid deras förnamn och inte säga mamma och pappa. För Max var inte bara deras sagolikt vackra trerummare hans hem utan han räknade hela slottet som sin bostad.

Max klasskamrater tyckte att hans föräldrar var annorlunda och att de pratade på ett sätt som deras föräldrar inte gjorde men för Max var det naturligt och inte konstigt. Däremot blev han ofta inte riktigt klok på dem. Ibland var de undanlidande så att han inte riktigt förstod vad de menade men det var kanske deras avsikt. Som till exempel när han ville få klart om sin födelsedag.

- När är jag egentligen född? frågade han.

- Klockan tolv på julaftons natt, svarade Märta. Och precis här. Det gör att du är alldeles särskilt förenad med slottet och att du kan förstå det som inte andra förstår.

- Ja, här finns mycket att förstå när man ingenting begriper, inföll pappa Manne och tog en kaka till.

Märta kallade honom Kakmonstret och det var han stolt över. Kakor var bakade för att ätas, menade han, och de skulle ätas upp fort så att Märta eller han själv kunde baka

nya. Till kakorna sörplade han kaffe så att det lät som när en båt sjunker eller när man trampar med stövlar i lera.

- Men när klockan tolv? Var det strax före eller strax efter? Klockan tolv är ju ett tims slag men det finns ju minuter och sekunder.

- Ja, inte vet jag, sa Märta. Det var ju bara Manne och jag här när du kom till världen och jag minns inte.

Pappa Manne blev upplivad och travade fram och tillbaka och imiterade en kyrkklocka genom att slå knutna händer mot varandra.

- Bong ... nu börjar du födas. Bong bong ... vi ser att det är dags. Bong bong bong ... vi ser dig lite och önskar välkommen. Bong bong bong bong ... du passade på att komma med fötterna först. Märta tycker att du har välformade fötter och det har du efter mig för vackrare fötter har ingen extravaktmästare på Kalmar slott. Bong bong bong bong ... vi såg en hand och den vinkade till Märta.

- Och jag vinkade tillbaka, sa Märta belåtet. Det var snällt av dig att vinka till just mig.

- Bong bong bong bong bong bong ... en kraftfull hand och jag sa till Märta att du kunde bli boxare men det ville inte hon och jag håller med för vi gillar inte att slå folk på truten.

- Nej, vi är inte den sortens människor, höll Märta med.

Manne var nu så entusiastisk att han skuttade som en känguru över golvet och hans härmning av kyrkklockor blev allt mer dånande.

- Bong bong bong bong bong bong bong ... andra handen kom och var smäckrare och hade längre fingrar och Märta menade att du skulle bli pianist eller kanske målare. Du fick välja själv.

- Bong bong bong bong bong bong bong ... Hur många bång var det där, Max?

- Jag räknade till åtta.
  - Stämmer. Klockan måste gå rätt. Och nu ser vi lite av skallen. Du har lite konstiga öron. Svåra att kunna vifta med när dom blev större och det är viktigt.
  - Jag tyckte att dom var söta, invände Märta. Förresten ska man inte vifta med öronen för då blir det drag och man kan bli förkyld.
  - Bong bong bong bong bong bong bong bong ... näsan är inte mycket att skryta med.
  - Hans näsa skryter jag alltid med, sa Märta bestämt. En bra näsa att skryta med. Så fin att han lika gärna kunde ha fått två.
  - Bong bong bong bong bong bong bong bong bong bong ... nu ser man nästan hela dig och vilket litet russin du är!
  - Russin är gott, menade Märta. Försök att göra russinkaka utan russin. Går inte.
  - Bong bong bong bong bong bong bong bong bong bong bong ... faktiskt har jag tårar i ögonen och ser inte så bra.
  - Du skvalade som en fontän, instämde Märta.
  - Bong bong bong bong bong bong bong bong bong bong bong ... fortfarande skvalar jag och ser ingenting.
  - Här skvalas också. Aldrig har två fontäner skvalat så mycket.
  - Inget mera bong. Det tar en stund innan jag skvalat färdigt.
  - För mig med.
  - Och då ligger du där och skriker och jag tycker att det låter som trevliga skrik.
- Föräldrarna log mot varandra men Max utbrast:
- Men är ni inte säkra kan jag lika gärna vara född strax före tolvslaget eller strax efter.
- Manne klappade honom på huvudet och sa uppmuntrande:

- Javisst. Då har du två födelsedagar. Julafton och juldagen. Och med julafton som julafton har du tre dagar att fira. Jag vet ingen annan som har sån tur. Nej du gosse, det är och blir något alldeles särskilt med dig.

Max suckade lite. Medan han ändå höll på att fråga om sig själv kunde han lika gärna fortsätta att undra om det som angick honom.

- Jag är tolv år, va?

- Vad jag vet är du tolv år, medgav mamman.

- Vad du vet? Är jag tolv år eller inte?

- Varför frågar du? Om du tror att du är tolv år så räcker väl det? Håller du inte med, Manne?

Pappan nickade eftertryckligt.

- Tolv år är en bra ålder att tro att man är i. Jag tyckte det när jag trodde att jag var tolv år.

- Men jag tycker att jag är betydligt längre än killarna i min klass och dom är tolv år.

Föräldrarna tittade på honom som om de inte sett honom förr och Manne nickade.

- Sannerligen är du inte längre än dina klasskamrater.

- Säkert smalare också, stämde mamman in. Och mycket sötare öron.

- Ni har väl inte sett alla killar i min klass heller.

- Nej, men alla killar i din klass har inte sett oss så det jämnar ut sig. Visst är du tolv år. På ett ungefär i alla fall. Manne, vi anmälde väl hans födelse omedelbart. Eller gjorde vi inte det?

- Nog har jag för mig det men det var så stökigt då. Fast nog borde vi ha kommit ihåg ifall vi glömde det ett helt år. Så glömska är vi väl inte.

- Absolut inte. Tror jag i alla fall. Det är inte så långt mellan jul och jul. Max, vi är säkra på att vi i alla fall tror att du är tolv år. Omkring tolv. Det kan slå fel på något år i endera riktningen.

Mamman gav honom en puss på kinden och drog honom lite retsamt i örsnibben och sa som hon brukade när uppgifter tycktes en smula förvirrande:

- Förr eller senare jämnar allting ut sig.

Max tyckte mycket om att gå runt i slottet när inga andra var där och undersöka både stora salar och små rum och han förstod vad slottschefen Odd Zschiedrich brukade säga: "Man blir aldrig färdig med Kalmar slott!" Så mycket som hade hänt mellan dessa tjocka murar. Spännande och dramatiskt och fängslande. Här hade mycket av Sveriges historia skapats.

Max visste mer om detta än de flesta därför att när han ville kunde han försätta sig i en sorts drömligt tillstånd där han hörde och såg de gestalter som bodde på slottet efter sin död. De hade antingen bott där under sin livstid eller varit gäster där. Han hade lärt känna många av dem och blivit vän eller i alla fall bekant med dem. Ibland kom de till honom när han inte alls ville träffa dem men det brydde de sig inte om.

Bara han kunde se och höra figurerna och han kunde tala med dem utan att han rörde på läpparna och utan att någon uppfattade att han samtalade. Det var mycket märkvärdigt och i början hade han undrat över det men det var ju som det var.

Några av figurerna tyckte han om och andra tyckte han mindre om. Nästan alla var mycket udda personer. De flesta hade varit kungar eller prinsar eller drottningar på sin tid.

Möjligheten att drömma fram personerna verkade också utanför slottet men de föredrog att stanna innanför murarna eftersom tillvaron utanför var så okänd. Det hände att de kunde ingripa rent fysiskt men då blev de medtagna och darriga i flera veckor efteråt.

Den enda som var dömd att stanna på slottet var det vemodiga Slottsspöket. Han mindes inte varifrån han kommit eller vem han varit. En dag befann han sig bara i slottet och han trodde att det var nybyggt. Han visste att han gjort en överenskommelse, med någon han inte mindes, att han aldrig fick lämna Kalmar slott för gjorde han det skulle han få tillbringa tusentals år i en tom tunna och det fasade han för. De första trehundra åren roade han sig med att skrämma slag på besökare men det tröttnade han på och så roligt var det ju inte att göra människor rädda. Till skillnad från de andra längtade han efter att se Kalmar på nära håll och ta till sig liv och rörelse och att tvingas avstå gjorde honom nedstämd och sorgsen.

Max var vän med alla och var inte rädd för någon. Däremot drog det då och då en isande blåst genom salar och rum, genom torn och trappor, genom vindar och källare, och i blåsten kunde man uppfatta en sorts ylande som förde med sig fruktan och ångest. Då stelnade alla och även den modigaste kung kröp ihop som inför en osynlig piska och Max blev torr i munnen och hjärtat skenade i bröstet. Det var en gåta vem som ylade och var ylandet kom ifrån och vad den ylande ville och Max tänkte ibland att han skulle försöka lösa den gåtan så att de andra fick lugn och ro.

Kunde Märta och Manne också se och höra figurerna? Han visste inte för som vanligt var de mångtydiga och obestämda. Han sa till mamman när hon kokade ärtsoppa medan pappan satt i sin länstol och läste lokaltidningen.

- I dag träffade jag Karl den tolfte i Gyllene salen.
- Jaha, det är en bussig pojke.
- Har du också sett honom på slottet?
- Man ser det man vill se och hör det man vill höra. Eller hur Manne?

Pappan svarade utan att se upp från tidningen:

- Det har du alldeles rätt i, min duva. Om du inte har alldeles fel förstås.

- Men har ni stött på honom och Gustav den andre Adolf och Gustav Vasa och alla dom andra?

Hon stack ner skeden i soppan och smakade av.

- Lite mera salt skadar inte.

- Men, Märta ...

- Sex sidor! utropade pappan och bytte plats med mamman vid spisen.

De hade som regel att skifta mellan tidning och grytor eftersom båda var lika intresserade av matlagning och nyheter. När den som började med tidningen läst de första sex sidorna bytte de.

- Ännu mera salt skadar inte.

- Har du också pratat med Gustav Vasa?

- Om jag sett hans usla tänder skulle jag ha talat om för honom att hans tänder var i ett förfärligt skick om det var så att jag kunde tala med honom och han kunde lyssna.

Ibland undrade Max om de verkligen var hans föräldrar eller om de också tillhörde gestalterna på slottet, men Manne och slottschefen pratade med varandra så han måste ju höras och synas. De hade aldrig grälat på honom eller frågat ut honom om hans funderingar. Vad han än gjorde eller sa tyckte de att han var en klok person som själv kunde avgöra vad som var bäst för honom.

Han hade ett eget rum i lägenheten och det var ett bra rum att fundera i och som tände hans fantasi men det fanns ju så mycket intressant utanför rummet. För honom var det hela slottet som gällde. Här var ofta fullt med besökare som beundrade salarna och lyssnade till guidens alla uppgifter men de fick inte se de hemliga gångarna, de små dolda utrymmena, de gömda prången. Max älskade varenda kvadratcentimeter av den enorma stenborgen som började byggas någon gång på 1100-talet och det var så länge

sedan att Max inte kunde föreställa sig det. Och med ombyggnader och tillbyggnader genom tidernas lopp blev det vad det var nu; den vackraste byggnaden i världen!

På väg till Rutsalen kom Tillståndet över honom, den drömlika känslan som för några korta ögonblick svepte in omvärlden i en dimma och när han såg klart igen hade han sällskap av Slottsspöket. Denne var den ende av varelserna som var halvt genomskinlig, en sorts böljande varelse med stora, runda, ledsna ögon. Slottsspöket suckade tungt och ihåligt.

- Ska du in till stan snart, Max?

- I morgon bitti måste jag gå till skolan.

- Vad är skolan?

- Ett hus där man samlas för att lära sig saker. Man måste gå i skolan. Det är lag på det. Låter man bli blir man hämtad av polisen.

- Vad lär man sig då?

- Allting. Hur man läser och skriver och räknar och geografi och samhällslära och gymnastik och fysik och träslöjd. Och annat.

Slottsspöket snodde sin böljande kropp till en spiral och snurrade upp sig igen.

-Å, den som ändå fick gå i skolan och lära sig att skräva och lisa och ärkna och träsyk och geoslöjd och hållsamlära och gymnagrafi.

Ibland hörde Slottsspöket lite illa.

- Du kan väl vad ett vanligt Slottsspöke behöver känna till, menade Max. Vad var du förresten innan du blev spöke på heltid?

Det såg ut som den böljande gestalten ryckte på luftiga axlar.

- Jag minns inte så noga.

- Något minns du väl?

- Ingenting alls om sanningen ska fram. Men jag kan inte ha gått i en skola för jag kan inget av det där du sa. Men att bara få gå till skolan ... höra folk prata ... se husen på nära håll och inte bara från tornen här. Se barn leka tillsammans. Splatta malke.

- Vad då? Var det en lek?

- Jag har ett svagt minne av hur man splattade malke. Man bilade svång och gnöla sturk och halmade vudde och så fick man poäng om man kunde bluta floss utan att flyppa klosper. Det var visst roligt om man var på det humöret men det var man inte ofta.

- Den leken känner jag inte riktigt till, erkände Max. Numera är det dataspel som gäller.

- Hur spelar man data? Är det med klubbor eller gummisnoddar?

Max fann att det skulle ta alldeles för lång tid att förklara för ett niohundraårigt Slottsspöke och sa att han hade bråttom och Slottsspöket fortsatte till andra tröstlösa platser och troligen satte han sig högst uppe i ett torn och suckade över den stad han aldrig skulle få se.

När Max lagt sig på kvällen gick tankarna som de brukade, åt alla håll och utan styrsel. I morgon skulle han attackeras av Perra och hans gäng och tvingas köpa sig fri. Morgon efter morgon efter morgon. Plötsligt fick han en idé. Kanske det fanns ett sätt att besegra Perra och hans hemska gäng!

2

Max åt frukost med föräldrarna innan han skulle gå till skolan och alla tre var som vanligt på gott humör. Föräldrarna drack kaffe medan han själv höll sig till mjölk. Inte för att han tyckte så mycket om mjölk men det smakade i alla fall bättre än kaffe.

- Jaha, och så behöver du väl tullslanten i dag med, sa Märta. Räcker tjugan?

- Det får räcka. Så länge han får den slipper jag i alla fall stryk.

- Det är rätt, menade Manne. En tjuga är ett billigt pris för att få gå i fred. Det är väl inte så att du är rädd för honom?

Max funderade över svaret.

- Nej, jag tror inte det. Han är ju en riktig typ som hotar och bråkar och säkert kan slå till den som inte ger honom pengar, men är man rädd har man redan förlorat. Det är väl viktigt för honom att spela skurkledare men förr eller senare går han på en nit.

Manne viftade med en jättelik ostsmörgås som om den var en dirigentstav.

- Säg till om vi ska hitta på nåt för att han ska gå på den där niten tidigare än det där senare.

- Jag fick en idé i natt och jag tror att det kan ordna sig.

Han torkade sig om munnen och reste sig från bordet, tog på jackan, grep sin ryggsäck och trädde in armarna i remmarna. I dörren stannade han och frågade:

- Varför heter vi Mikkel i efternamn?

- Det är ett fint namn, menade Märta. Jag skulle inte vilja heta annorlunda. Det skulle förresten ha låtit konstigt, Märta Annorlunda. Mikkel är bäst.

- Men har vi alltid hetat Mikkel? Eller är det ett namn som ni har tagit?

- Från vem?

- Märta!

Hon småskrattade och spelade retsamt med blicken.

- Fråga Manne. Jag tror att han bytte till Mikkel men det kan vara nån annan jag tänker på.

Manne tuggade så att ostflagorna regnade ner på golvet och drack kaffe i stora klunkar för att rensa munnen.

- Absolut har jag för mig att jag har bytt till namnet Mikkel eftersom jag troligen hette nåt annat tidigare.

- Det låter troligt, muttrade Max, att om du har bytt hette du nåt annat förut. Vad hette din pappa då?

- Emil var det visst. Eller om det var Ulrik. Han var en trevlig karl.

- I efternamn!

- Tja. Nåt vanligt. Andersson eller Pettersson eller Sjöberg eller Söderström.

Märta inföll hjälpsamt:

- Om det inte var Braskensfors eller Plomsebär eller Grötlunkargren.

Det finns ju så många vanliga namn. Fast Mikkel är inte vanligt.

- En kille sa till mig att det låter som ett rävnamn, sa Max. Hur kunde ni byta till det?

- Beror väl på att vi är lite rävlitiga, svarade Märta. Eller hur, Manne?

- O ja, vi måste vara försiktiga när vi tar på oss byxorna för annars så syns svansen.

När Max gick ut undrade han om föräldrarna verkligen inte visste hur saker och ting förhöll sig eller om det var så

att de inte ville berätta hur det verkligen var.

Det var tidigaste vår och det som skulle bli tungt grönt om ett par månader var nu späda knoppar. Morgonsolen speglade sig i vattnet. Max gick över yttre borggården och genom de tjocka valven och kom ut på vindbryggan över vattengraven. Det var lågvatten och vitnade märken i gravkanten visade hur högt vattnet annars brukade gå. När havet stormade kom friskt vatten in i graven men nu var det brunt och med dåligt siktdjup. Ibland funderade han på om det fanns droppar kvar sedan första delarna av slottet byggdes för omkring åttahundra år sedan.

Därefter gick han vindbryggan över torrgraven och som han brukade vände han sig om och betraktade sitt slott. Staten ägde väl det på papperet men han kallade alltid slottet för sitt. Det var en syn han ville se varje dag för att må riktigt bra. Från där han stod såg han de fem tornen med sina ärgade kopparhättor, de smalare mellantornen och så lökkupolerna och på dem spirorna med sina olika vindflöjlar.

Max fortsatte den stilla Slottsvägen som var kantad med en hög och tät häck som han hade svårt att se över. Han brukade kila in genom en öppning till Stadsparken med alla dess skiftande träd och planteringar. Därifrån såg han ut över det inre av Slottsfjärden. På andra sidan fjärden såg han den lilla ö som hette Lycksalighetens ö och han undrade varför den hette så. Han gick samma väg till skolan varje dag för att så mycket fanns att se och fundera över.

För Perras skull spelade det ingen roll vilken väg han valde. Han och hemska gänget befann sig nära Lindöskolan och det skulle inte gå att smita undan hur gärna han än ville. Max var inte det enda offret men ingen av dem hade vågat berätta för lärarna om Perra och gänget. Perra ... nu

gällde det att reta upp honom men inte för mycket så att han kokade över, och han var lättkokad. Han insåg att Perra var en mycket farlig person som kände sig tvungen att leva upp till sitt rykte som våldsverkare.

Han fortsatte över järnvägen och bort mot det låga, vita fängelset med sina diskreta stängsel. När han kom dit såg han en man plantera blommor inom området. Uppskattade de stackars fångarna att bo mitt i fina Kalmar? Eller var det värre att sitta i cell när man inte kunde få komma ut och njuta av det som var så tilltalande? Kanske det var bättre för en fånge att sitta i ett fängelse i ett träsk där krokodiler och ormar fanns i massor utanför; då kändes det nog skönare att befinna sig innanför murarna.

Han gick ner på den smala brygga som kantade Systraströmmen och vek av träbron in mot Västerport. Bron var inte många år gammal och när den skulle återuppbyggas fattades pengar och folk fick köpa en bräda och för slanten fick de en liten namnskylt på brädan. Max brukade läsa en del av namnen men redan hade väder och vind börjat utplåna texten. Vägen fortsatte genom valvet genom en del av den gamla stadsmuren.

Ögat vilade vant på kända byggnader. Det höga och runda vattentornet som blivit bostadshus efter att vattnet inte behövde lagras på det viset längre, och han tänkte att på översta våningen måste de ha en fantastisk utsikt åt alla håll. Men det var kanske inte så kul att bo högst upp om hissen gick sönder.

Max tyckte om Kalmars ständiga blandning av gammalt och nytt. Små låga hus på kullerstensgator och helmoderna längor vid snörräta gator. Nästan överallt kunde man se rester av den gamla stadsmuren från sextonhundratalet, tjock och kraftig för att stå emot fienders attacker med kanoner och murbräckor. Eftersom han var den han var, född klockan tolv på julafton eller om det nu var juldagen,

kände han en stark samhörighet med det som varit men levde också i ett självklart nu.

Från Larmtorget, med det som många kallade landets vackraste teater, gick han den långa Storgatan fram till Stortorget med den gigantiska Domkyrkan, svängde vänster och över bron till Fredrikskansgatan. Nu var det inte långt kvar till skolan och ännu kortare till där Perra skulle stå och lurpassa på honom tillsammans med sitt ruskgäng.

Han passerade den stora idrottsplatsen med läktare och fotbollsplan och som var en helgedom för så många. När han kom in på Jutevägen som gick längs den vackra Malmfjärden med sina små öar såg han på Lindön ett antal gubbar som satt i vårsolen och pratade på en bänk vid många småbåtar som låg uppdragna under presenningar.

De kom fram bakom en liten byggnad och ställde sig i hans väg. Perra var sexton år, grov som en smed, något framåtlutad som en gorilla, och Max tänkte att han måste ha gått på gym och lyft vikter innan han ens börjat på dagis. Det fanns något vilt och otämjt över honom som om han kom direkt från djungeln. Han hade sin svans av beundrare bakom sig och de var ungefär i samma ålder, men en kille var betydligt yngre men försökte se morskt äldre ut. Samtidigt som de tjusades av hans tuffa stil tycktes de också vara rädda för honom.

- Du är sen i dag, din lilla spinkiga fan, hälsade han och sträckte fram den kupade handen.

- Vi ställer inte klockan för din skull, svarade Max lugnt.

- Fyll på och det ska vara plenty!

- Här är allt jag har, sa Max och la tjugokronorssedeln i handen.

Perra stoppade långsamt sedeln i fickan och sänkte huvudet och kullrade med axlarna.

- Priset har gått upp med hundra procent. Du ger mig två tjugor varenda dag och du slipper att bli mat till rådisar och fiskmåsar. Från och med i dag!

- Kan du inte räkna? Av mig får du en tjuga om dan och det blir en hundring i veckan. Fyra hundra i månaden. Vi går i plugget omkring åtta månader om året och du stjälar mig alltså på tretusentvåhundra om året. Fattar du inte vilka summor det blir?

Perra såg ut att trögt försöka plussa ihop siffrorna och sköt ut hakan.

- Snacka inte! Ro hit med en tjuga till. Annars ligger du risigt till!

- Har inte och det vet du.

- Tobbe. Hasse. Håll i spinken!

Två i gänget höll honom omilt i armarna medan Perra muddrade honom och Max fann sig lugnt i det. När Perra utan resultat gått igenom hans fickor stack han sitt vildvuxna ansikte nära Max och morrade:

- Då tar du med dig tre tjugor i morgon bitti! Annars gör jag mos av dig!

- Vilken sorts mos då?

- Vanlig jävla mos!

- Tänker du på potatimos eller rotmos eller grönsaksmos? Man vill ju gärna veta.

Perra avskydde när den han hotade inte var rädd för honom och stack sin knutna näve mot Max näsa.

- Lukta på den här! Den gör vilket jävla mos som helst av dig!

- Tvättar du dig aldrig? Eller rensar du kloaker på fritiden med händerna när du inte rånar ungdomar?

Perra klapprade med tänderna och frustade fram:

- Nu ska du få en omgång så att inte ens morsan känner igen dig efteråt.

- Jag har tagit reda på hur det ligger till, fortsatte Max i sin avspänt lugna ton. Du har begått rån. Tvingat till dig pengar under hot. Du är straffmyndig och du får fängelse i minst ett halvår. Misshandlar du mig får du minst två år på anstalt.

- Hör du, mina kompisar ...

- Om dom vittnar falskt åker dom fast för mened och det räknas som ett ännu värre brott. En kanske du kan hålla koll på men inte sex. Tror du att dom riskerar flera års fängelse för dig? Sällan!

Gänget hånskrattade men han kunde uppfatta att de växlade osäkra blickar. Hur skulle de bete sig framför en domare? Att stå och vara stöddig när Perra angav tonen gick väl an men i en domstol ... Redan hade han nått ett av sina syften, att slå in en kil mellan Perra och dem. Perra lät sig dock inte bekomma utan hans redan smala ögon blev till springor och han skakade honom omilt.

- Hör upp nu för fan. Du ska bara göra som jag säger för nu är jag förbannat trött på dig.

- Det är inget mot hur led jag är på dig.

Perra skakade honom ännu mer så att tänderna skallrade.

- Du är en av mina slavar, fatta det! Du betalar två tjugor om dan och har inte morsan råd så får du väl sno pengarna nånstans för annars gör jag hackmat av dig och jag menar precis vartenda ord jag säger!

- Jag hör, jag hör, du behöver inte skrika.

Gänget kunde inte förstå att han inte var rädd, att han inte darrade, att han vågade sticka upp mot Perra som var kungen i deras värld.

- Och sen den dag som jag bestämmer ska du börja göra tjänster åt mig.

- Det var värst. Ska jag det?

- Det ska du! Ibland har jag små leveranser till killarna i ditt mallplugg och dom ska du lämna över.

- Vad då för leveranser?

Perra skakade honom så att Max tyckte att håret höll på att ramla av men det spelade ingen roll. Så här måste det vara för att han skulle komma dit han ville.

- Ge fan i det du! Gör bara som jag säger så får du leva tills du kommer i målbrottet.

- Är det knark? Ska du försöka få in knark i vår skola?

- Ingenting angår en slav. Du ska bara hålla käft. Kom ihåg nu i din saftskalle: två tjugor från och med i morgon och en extra för i dag.

Han släppte Max och vände sig om för att gå men Max sa med hög och klar röst:

- Det blir inte tal om det. Inte en krona mer får du av mig.

Perra stelnade till och svängde runt på klacken och rullade på sina kraftiga axlar.

- Va? Mopsar du dig din spinkiga fan? Tror du inte att det är allvar?

- Vi kan väl slåss om saken.

Perra stirrade på honom tills ögonen höll på att falla ur sina hålor och gav sedan till ett hest flatskratt. Gänget stämde tjänstvilligt in.

- Slåss? Med dig?

- Om du törs förstås. Med boxhandskar i en boxningsring. Om du vinner får du två tjugor varje dag. Om jag vinner får du noll öre.

Perra blinkade misstänksamt för han var av den misstänksamma sorten.

- Försöker du driva med mig din lilla sparris?

- Sånt är väl inte lönt för du har ju ingen humor. Fem ronders boxning med handskar i en ring.

Perra kände på hans överarm och flatskrattade igen.